

Σταγόνες μεταμορφωμένοι!... Πά να ξεκινήω από τον παρθενό της... πήγαινε και γονάτισε στην άσχη του εργατήριου και βοήθησε σε προσευχές. Άλλα την ίδια ώρα, από το ποτό που έβραζε μέσα στα καζάνια, έβγαλε ένας αϊσιός γεμάτος άθρομα που τον τοιγυρίσε και, αθάνα τον ξαναθάνανε κολλάει σε αυτά... Το ποτό είχε ένα άμορφο χρώμα, χρυσοπαράσινο... Στριμμένοι από άπνοια, με τα ρουθούνια ντυτομένα, ο άδελφός Γκωσέ το άνακατάνε σιγά-σιγά με την κοιτάδα του και τότε του άμωαντας πως έβλεπε στο βάθος του καζανιού με τα νεφάκια με χρυσοπαράσινα μάτια, που τον εκτόπιζε, σαν να του έλεγε :

— Έλα, πίσω μα σταγόνα άζώμα...
Και, από σταγόνα σε σταγόνα, κατέλιψε να γεννηί το πότη του ως το χέλιη.
Τότε, άποιαζόμενος παιά, ποριαζόταν έπάνω σε μιά μεγάλη παλθρονα και, με το σήμα παραλείμενα, τα βέλγαρα ψαλλόετα, άπλάμβανε το άμαρτήριά του, πίνοντας λίγο—λίγο το ποτό και φηριζόταν χαριστοένα :

— Α... κολλόετα... Κολλόετα!
Το πιο τρομερό όμοιο ήταν, ότι το δαβολισμένο αυτό ποτό τον έκανε να θεωρεί όλα τ' άχρημα τρωχούδια του ήξερε και πρώτο-πρώτο το : «Πώς το τρώθουν το πιερί...»
Την άλλη μέρα όταν συνεχίζανε άπ' το μεθύδι του, άπέλειπα τον ένοφρειε, άναλίετα σε δακρυά και κήπιε για να έξίλειωθεί... Μία του κάκου, τίποτε δεν υπήρξε γα να τον τρωθίσει από τον παρσιάνο του πιστού και κάθε βράδυ ξεκινούσε τα ίδια...
Μία Κυριακή πρωί, την ώρα που όλα οι μοναχί ήταν συγκεντρωμένοι στην μεγάλη αίθουσα της μονής. Ξεφάνη υπήξε μέσα σαν υπόμα ο άδελφός Γκωσέ, φωνάζοντας :
— Τέλειος!... Δεν ξενοποιούμαι πιά το ποτό... Στείλιτε με πίσω να βόταω τις άγριές μου.
— Τι έχεις λαπόν, άδελφέ Γκωσέ; τον ρωτάει άνοσχος ο ήρωισμος.
— Τι έχω... πάτερ μου... Νά, τρωθίω σαν εφίδαι για την κολλία... Πίνο πάντα σαν άθελ...
— Μα σού είπα να υπακούς τις σταγόνες...
— Τι σταγόνες είπατε, πάτερ μου...; Μία τώρα εγώ μετρώ τα λήθρια... Ναι, πάτερ μου, σ' αυτό το σημείο έβρισκα... Πίνο τρις ποικιλία τη βραδιά... Καταλαβαίνετε λαπόν ότι αίτ' δεν μπορεί να βρωθήξει πια... Βάζετε κανένα άλλον να σάς φάωζω το ποτό... Νά με κάρη, ο κεραυτός του Θεού, άν ξεανακατανοή πια σ' αυτή τη δουλειά...
— Μά, δραστηριόνη, μής καταστρέφεις; φωνάζει ο ήρωισμος.
— Προσιμάς λαπόν, πάτερ μου, να κοιτάσο;

Τότε ο ήρωισμος σηκώθηκε άπ' τη θέση του και είχε επίσημα στείλι άλλους μοναχούς :
— Σειραφύοτατε, έπαγγει τρώος να τα διαφύοσαστε όλα... Τι όσα, παιδί μου, σε πλάι ο περιουσία ;
— Κάθε βράδυ, πάτερ μου, ταχτικά κάθε βράδυ... Όσο βλέπω και ληπιάζει ή νύκτα, χωρίς ιδάως με λούζε...
— Ε, καλά, ήρξαστε!... Από σήμερα κάθε βράδυ, θα διαβόεταμε ένω της πορηίας σου τις προσευχές του Άγιου Αδωναίου... Μ' αυτές, ό τι ήπατε και άν σινίρη, θα όσασε την φρεση σου...
— Οφεία, είτε ο άδελφός Γκωσέ, Είρημότη, όμοι πάτερ.
Και, χωρίς να ρωτήση τίποτε άλλο, ξεαναγύρισε στο εργατήριό του, ελαφρός σαν σπυράκι.

Άπό την ημέρα αυτή, ταχτικά κάθε βράδυ, όταν έτελειώανε ο έπατριός, ο ήρωισμος έλεγε και την άκόλοθη προσευχή :
— Έπι δεινία ένω του δραστηριός άδελφού Γκωσέ, ο όποιος θεοπάει την φρεση του ένω των σιαφρώντων της μονής...
Μά την ίδια ώρα, στην άλλη άσχη της μονής, άνοσχος ο άδελφός Γκωσέ, ο όποιος τρωχούσε δυνατά, καθ' στο εργατήριό του, τέφλα στο μεθύδι :
— Πώς το τρώ... Πώς το τρώ... Πώς το τρώθουν το πιερί...
Στο σημείο αυτό, ο άγαθός άδελφός σεαμάτησε την άσχηρή του και είχε, σπανοκοιτόμενος, τρωμαγμένος :
— Θεέ μου, άν μ' άκούων οι έννοφρες μου!...

ALPHONSE DAUDET

ΛΟΓΙΑ ΣΟΦΩΝ

Η σκέπη είναι ένα φσημα, άλλ' αυτό το φσημα άνοστατόνει τον κόσομο.
Μή λές πάντα ό τι σέλιπεσε. Νά σέλιπετα όμοιο πάντα ό τι λές.
Όπως στο βιβλίο διακρίνωμε το πνεύμα του συγγραφέως, έτσι και στη φησιγονία διακρίνωμε την φρεση του άνθρώπου.
Όταν είσαι δαυτιχής, καταλαβαίνεις εύκολώτερα τις δαυτιχιές των άλλων.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΠΩΣ ΣΥΝΗΟΙΣΕ Ο ΜΠΟΥΦΩΝ ΝΑ ΞΥΠΝΑΗ ΕΝΘΡΩΣ !

Μία πολυτάραχη νυκτις. Μετά τις πρέλλες, ή γαλήνη της μελέτης. Μία κακή συνήθεια. Το «χρυσόκεραμο» του Μπουφών στο κρεβάτι. Τι τραχύδωο έ ύπηρέτης του Ίωσήφ. Για να μη χάση το φιλεδωρημα. Μια άποτελεσματική λύσις. Η ψυχραιύεια. Η εργασία και ε Μπουφών. Η τάξις του και ή άκριβεία του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Μπουφών, ο μεγάλος Άγγλος φησιόομος, κατήχητο από πλουσιόσις γονίς και είχε τήνε ήριστη μαρφώοσε, άλλα στην άσχη δεν έβλεπε κανένα κλίσι στα γράμματα και ή νεανική του ήλικία έπιήξε κάλοιο ταραχόδη.
Σιγά—σιγά όμοιο βαρέθηκε τις διασκεδάσεις και την άσχη ζωή και όίχηκε ή άσχηρή ήλιω στη σπουδή και στη μελέτη.
Έπειδή όμοιο από την παιδεία του ήλικία άνοσχομένος να σηκωνετα άργά από το κρεβάτι του, δεν υπήρξε με κανένα τρόπο να κατακοιήμη την κακή αυτή συνήθεια.
Στο τέλος λοιπόν, βλέποντας ότι δεν μπορούσε να καταφέρει όμολις τον τίποτε και ότι θα εξακολούθησε να χάνη τον πολύτιμο χρόνο του, παραμένοντας από κρεβάτι του, κατέγραψε στο άκόλοθη τέχνασμα για να ξεπνύη τον... Ένα πρωί κάλεσε τον ήρωισμό και καπιστο τον έπαφρή Ίωσήφ, ο όποιος είχε γινούσε και από άλλα άνέξοτα ται μεγάλου φησιόομου και του είπε :

— Ίωσήφ, όδόςας θα κατηφόνησε να με σπρωξήσιν πριν άπ' τη ξη από το κρεβάτι μου, θα σου δένω ός φησιόορημα ένα χρυσό εικοσούαρχα.
Ο Ίωσήφ, για να κερδίσι το κικόσι φησιόομα, χρυσόαποήσε καθε τέχνασμα για να ξεπνύη τον κρότο του πριν από τις ξη το πρωί. Μά ο Μπουφών, άν και ξεπνύοσε, εξακολούθησε να μένη επί άρετή όλο φησιόοφρονάτερο στο κρεβάτι του κι' έτσι ο ήρωισός Ίωσήφ έλαχε το εικοσούαρχα.
Ο φησιόομής, για να δικαιόγη την παρουσία του στο κρεβάτι, άλλες φησιό έλαχε ότι έπαφρε από ποικιλία και άλλες έβούζε τον έπαφρή του.

Όταν όμοιο σηκωναν επί τέλος, τα έβουζε με τον δραστηριόμο Ίωσήφ και τον καταφύοσο, ότι ήλιουσε να έταξή τις διασκεψές του και δεν τον έβρονη πρωί.
Ο Ίωσήφ τα είχε πια κέρμενα. Ότι κι' άν έλαχε, το ατελλά του ήρξασε ! Γι' αυτό άποαίσε με δόση, με κινόμο μάτα να δαυαριήση τον κρότο του, κα όριστική λήσι στο κήτημα.
Ένα πρωί λοιπόν έπήξε και ξεπνύοσε τον κρότο του πριν από τις ξη. Αιός ό όμοιο, όποιος σινίηθος, άνοσχος να σικωθή άπ' το κρεβάτι του.
Τότε ο Ίωσήφ έπήξε ένα κοπάει γαϊάτο γαυό και τον άδειασε άπάνω στον κρότο του.

Αϊσιός ο Μπουφών ήρξασε άπ' το κρεβάτι του και από κρόσι κήπος κωφολόγη, έλαχε να σκουπισή και να ντυθί, χωρίς να ή λέξι στον έπαφρή του.
Έτσι, από την ήλικία αυτή, φησιόομος την ελάνθηρη της φησιόοσαίς, σηκωντας ήμείσοις πόλες τον ξεπνύοσε ο Ίωσήφ.
Έτσι ο πιστός έπαφής κέρμε άρετή εικοσούαρχα, άλλα και ο Μπουφών σινίηθος σιγά—σιγά να ξεπνύη τον κρότο του.
— Άργώτερα μάλιστα έλεγε σχετικόσ :
— Στον Ίωσήφ όφείλο τισπερες ή πέντε τόμοιο της φησιόήξ μου Ίστορίας.

Η φησιόή Ίστορία του Μπουφών είναι, ός γνωστόν, ένα από τα σπουδώτερα έπιστημια έργα των άιώνων και άποτελείται από 24 τόμοιο.

Επί σαράντα κατα περην χρόνια ο Μπουφών εργαζόταν καθημερινός από τις έννία το πρωί ός τις δύο μετά το μεσημέρι και από τις πέντε το άπογευμα ός τις έννεια το βράδυ. Εργαζόταν δέ τόσο ταχικά, όστε ο βιογράφος του άναφέρει ότι ή έργασία του είχε γίνει άνάγκη, ή δέ μελέτη τέρας της ζωής του.

Ο Μπουφών πρσαυθίσε να έγκαθή τις οκάρτες του όσο ιτωρούσε καθωρότερα και γι' αυτό διαφώνη διακρούς τα σφραγμαία του. Έτσι το έργο του ήταν τέλειο. Το έργο του ΄Εποζοία της Φέσσεσ, για τή συγγραφή του όποιου χρειάστηκε τρώάντα χρόνια μελετών, το άντέγραψε δέκα φησιό, διαφώνητας το συνεχώς. Έπειδή όμοιο και μετά τη δέκατη άντιγραφή δεν έλαχε εύχαριστιόμενος, το άντέγραψε και ένδεκάτη φησιό. Σε όλες του τις έκδόσεις ήταν άκριβής και ταπεινός και σιγά έλεγε :

— Η εφεία άνεν της τάξας έλατιόνετα κατá τα τρία τέτατα.
Ο Μπουφών έπέθανε τον Άπριλιο του 1788 σε ήλικία 81 έτών.

